

STEVEN JAMES

DE TOREN

THRILLER

VERTAALD DOOR
WILLEM KEESMAAT

uitgeverij

Proloog

Donderdag 5 november 2008

Washington D.C.

17.32 uur

De Chevy Tahoe kwam glijdend tot stilstand in de buitengewoon dikke laag sneeuw voor de tijd van het jaar, en Creighton Melice stapte het schemerduister in.

Hij keek de vervallen buurt in Washington D.C. rond. Drugdealers op de straathoeken. Vanuit de ramen van dode gebouwen werd hij aangestaard door een paar lege gezichten. Donkere schaduwen strekten zich uit over straat. Creighton ademde de bedompte lucht in. Hmm... ja. Hier voelde Creighton Melice zich thuis, in de kern van een rottende stad, terwijl de dag om hem heen verstierf.

Zijn advocaat, Jacob Weldon, fluisterde nerveus uit het raam van de SUV: 'Goed, zal ik hier dan maar even op je wachten?'

Creighton keek over zijn schouder. Weldon. Een bedeesd mannetje met overrijpe ogen.

'Nee. Ik red me wel.'

'Wees voorzichtig.' Weldon klonk opgelucht.

'Dat ben ik altijd.'

Nog geen drie uur geleden had Creighton nog vastgezet. Een mufte cel. Op verdenking van doodslag en met een lange celstraf in het vooruitzicht. Maar toen, zo herinnerde Creighton zich, kwam Weldon opdagen om te melden dat hij hem op borgtocht had vrij gekregen. 'Je bent een vrij man,' zei hij.

'Neem me niet in de maling.'

'Nee, echt.'

'Wie? Wie heeft er voor me betaald?'

Weldon schudde zijn hoofd. 'Geen idee. Iemand. Een vriend.'

Creighton fronste zijn voorhoofd. 'Maar waarom weet je dan niet wie? Moest hij daar dan niet voor tekenen?'

‘Hij heeft iemand gestuurd. Een grote vent. Ik heb hem al eerder gezien, bij de hoorzittingen. Maar hij was alleen maar een boodschappenjongen. Iemand anders heeft de rekening betaald.’

‘Een vriend, hè? Nou, ik heb geen vrienden met zoveel geld.’

‘Misschien heb je een nieuwe vriend gemaakt. Kom, laten we hier weggaan. Wie het ook is, hij wil je zien.’

En dus verlieten ze de gevangenis, reden ze lang genoeg rond om er zeker van te zijn dat ze niet werden gevolgd, en kwamen uiteindelijk hier terecht, aan Donovan Street 1311, voor dit leegstaande grauwe gebouw met een scheefhangend bord op de gevel waarop *The Blue Lizard Lounge* stond.

De plek die de nieuwe vriend van Creighton had uitgekozen voor de ontmoeting.

Nadat de Tahoe van Weldon om de hoek was verdwenen, zocht Creighton de grond af naar een wapen. Hij griste een gebroken bierfles van het plaveisel en legde een hand tegen de verroeste metalen deur van de danstent. Het zware ding werkte even tegen, maar zwaaide toen krakend open.

Er strekte zich een gang voor hem uit, slechts verlicht door een serie peertjes die om de twee meter onder de meest vreemde hoeken aan het plafond bungelden.

Hij vond het maar niks. De ontmoeting. De benauwde ruimte. Een vent die zijn borgtocht had betaald en die hij niet eens kende. Creighton verstevigde zijn greep op de bierfles. Hij had maar één keer eerder een gebroken fles als wapen gebruikt. Die avond was goed afgelopen voor hem, maar niet voor de vent die de vrouw had geslagen die op het punt stond zijn vriendin te worden. Hij bedacht dat hij er deze avond, mocht het nodig zijn, net zoveel schade mee zou kunnen aanrichten.

Toen Creighton het einde van de gang naderde, zag hij twee deuren, één aan elke kant. Er stond een enkel woord op beide deuren gekrabbeld. En hoewel het moeilijk te zien was in het schamele licht, leek het of de woorden er met bloed op waren geschreven. Hij strekte zijn hand uit. Voelde aan het woord *Pijn*.

Nog nat.

Ja. Bloed.

Op de deur aan de andere kant van de gang was het woord *Vrijheid* geschilderd.

Creighton wierp een blik over zijn schouder. Alleen een lege gang die hier eindigde. Bij deze twee deuren.

Vrijheid of pijn.

Creighton drukte zijn oor tegen beide deuren en luisterde. Geen enkel geluid.

Hij moest kiezen.

De keuze was niet moeilijk.

Creighton koos voor pijn.

Met een zachte klik bood de deur toegang tot een klein halletje. Amper vijf meter verderop doorsneed een smalle lichtbundel het midden van de belendende ruimte, waarschijnlijk de voormalige dansvloer van de club. Een spotlight?

Waarom een spotlight?

Creighton rook sigarettenrook. Er zat iemand op hem te wachten.

Zijn nieuwe vriend.

Creighton liep het halletje door en toen hij de felle lichtbundel in liep, werd hij tegengehouden door een norse stem. 'Dat is ver genoeg.' De stem was elektronisch vervormd, maar klonk als die van een man.

Creighton stond stil.

Aan de andere kant van de ruimte, zo'n acht meter verderop, zat een figuur met een industriële halogeen werklamp achter zijn stoel. Ook al werd de persoon van achteren verlicht, Creighton zag duidelijk dat hij een wapen had.

'Je hebt de juiste deur gekozen, Creighton.'

'Tja, we zullen zien.' Hij schermde zijn ogen af en gebaarde toen naar het vuurwapen. 'Zo, heb je me uit de gevangenis gehaald om me neer te schieten?'

Er klaterde elektronisch gelach door de ruimte. De figuur gebaarde met zijn wapen naar de fles die Creighton in zijn hand hield. 'En ben jij hierheen gekomen om me open te halen?'

'Wie weet.'

Een korte stilte. 'Ik wil je een aanbod doen.'

'Ik werk voor niemand en je kunt me niet omkopen. Dus... als je me wilt neerschieten, zorg er dan wel voor dat je me goed raakt, want als je me alleen maar verwondt, vlieg ik je naar de keel.' Creighton hield het

grofstoffelijke wapen omhoog. ‘Ik ben behoorlijk snel en als ik de overkant van deze ruimte haal, begraaf ik hem in je pens. Wat dacht je van *dat* aanbod?’

‘Nou, nou. Kan er zelfs geen bedankje af? Je borgtocht was niet bepaald een habbekrats en we weten allebei dat je niet bij de rechtszaak komt opdagen. Dus dan heb ik aardig wat munten geschoven om me alleen maar hier door jou te laten bedreigen.’

Creighton probeerde te horen hoe de echte stem van de figuur klonk, maar wie het ook was, hij moest de microfoon dicht tegen zijn mond gedrukt hebben, zodat alles wat hij zei werd vervormd.

‘Ach,’ zei Creighton, ‘ik heb nooit om je hulp gevraagd.’

Er klonk een ruwe stem door de microfoon. ‘Meneer Melice, ik heb, hoe zal ik het zeggen, je carrière gevolgd.’

‘Dus je bent een fan. Nou, dat is mooi.’

‘Ja, in zekere zin ben ik een fan. Jij hebt een geweldig talent.’

‘O, noem je dat zo.’ Het was niet echt een vraag. Er daalde een diepe stilte neer in de ruimte. Creighton wachtte tot de vent zou reageren en toen hij dat niet deed, draaide Creighton zijn hoofd om en tikte met de gebroken fles tegen zijn nekwervels. ‘Onder in de nek, precies daar, of misschien in het achterhoofd, zou de beste keuze zijn. Hoewel je er van die afstand maar beter voor kunt zorgen dat je weet wat je doet. Ik draai me nu om om te vertrekken. Schiet niet naast.’ Creighton verwachtte de veiligheidspal van het wapen te horen klikken; het zou hem veel duidelijk maken over het karakter van de man. Niemand met wie hij had gewerkt gebruikte ooit zijn veiligheidspal.

Creighton deed twee stappen in de richting van de uitgang. Toen hoorde hij de stem weer.

‘Ik weet waarom je deze deur hebt gekozen.’

Creighton stond stil.

‘Ik kan je geven wat je wilt.’

Creighton draaide zich weer om. ‘Niemand kan me geven wat ik wil.’

‘Mijn vriend, je zou hier niet zijn als ik dat niet kon. Dan zou ik me helemaal niet druk hebben gemaakt om je. Jij bent degene die die video’s op internet heeft gezet. Ik heb je blog gelezen. Ik weet wat jij wilt.’

Creighton wilde hem vragen hoe hij die video’s en blog in verband had kunnen brengen met hem, maar het was hem gelukt en dat was op dit ogenblik het enige wat ertoe deed. ‘Ik luister.’

‘Er is iets waarvan ik graag zou willen dat je me zou helpen het te pakken te krijgen. Jouw achtergrond, je vakkundigheid en... unieke smaak... maken je zeer gekwalificeerd voor deze taak. Wanneer ik dat in handen heb, geef ik jou datgene wat niemand anders op deze aardbol je kan geven.’

‘En wat zou ik voor je moeten zien te versieren?’

Een wegwuivend gebaar met het wapen. ‘Alles op zijn tijd, beste vriend. Op dit moment wil ik alleen van je weten of je voldoende geïnteresseerd bent om dit gesprek voort te zetten. Zo niet, dan ben je vrij om te gaan. Dan zie ik die borgtocht maar als een investering die niks heeft opgebracht.’

‘Vrij om te gaan, hè? En de volgende keer dat ik je de rug toekeer, jaag je me een kogel door mijn hersenpan.’

‘Nee,’ zei de stem. ‘Ik zou voor de nekwervels kiezen.’

Een plotselinge huivering. Mis gegokt. ‘Wat?’

Een fractie van een seconde later hoorde Creighton de knal van het vuurwapen en de heldere explosie van het glas naast hem. Hij voelde de inslag van de kogel niet, maar zocht snel zijn lichaam af naar een wond, naar een steeds groter wordende bloedvlek. Niks.

Het was alleen de fles maar. Die vent had de fles uit Creightons hand geschoten.

Precies bij de onderkant van de hals.

‘Dat,’ zei Creighton terwijl hij het overgebleven kleine stukje hals omhooghield, ‘was een indrukwekkend schot.’

‘Als ik je dood had willen hebben,’ reageerde de stem, ‘zou je al dood zijn. Maar ik wil je hulp.’

Toen Creighton de hals van de fles op de grond gooide, zag hij dat er een aantal glasscherven in zijn dij stond. Er begon bloed uit een paar tientallen wondjes te sijpelen. Hij stak een hand uit, begon de stukjes glas uit zijn been te trekken en bedacht dat dat behoorlijk pijn zou hebben moeten doen. ‘Hoe weet ik dat ik je kan vertrouwen?’

‘Dat weet je niet. En ik kan jou ook niet vertrouwen. Maar zo zit dit soort relaties nou eenmaal in elkaar, of niet?’

De laatste tijd had Creighton alleen gewerkt, maar dat was niet altijd zo geweest. ‘Tja, dat is zo,’ zei hij.

‘Dus je doet mee?’

Creighton gaf geen antwoord. Hij haalde eenvoudigweg de rest van de

scherven uit zijn been en liet die op de grond vallen. Maar hij draaide zich ook niet om om te verdwijnen.

‘Oké. Goed. Dan heb ik een verrassing voor je.’

‘En dat is?’

‘Je vriendin. Ze wacht buiten op je, in de auto.’

Creighton ging rechtop staan. ‘Mijn vriendin?’

‘M-hm.’

Hij wierp een blik door de kamer. ‘Waar dan?’

De man gebaarde met het wapen naar de andere kant van de ruimte. ‘De deur is daar. De sleutels zitten in de auto. En daar vind je ook je vliegticket, je rijbewijs, je FBI-badge en wat los geld, meneer Neville Lewis.’

Creighton slaakte een vermoeide zucht. ‘Neville Lewis? Had je niet iets beters kunnen verzinnen?’

Een korte, elektronische lach. ‘Ga maar. We spreken elkaar binnenkort weer. Ik weet dat je ernaar hunkert om haar te zien.’

‘Wacht even. Je weet mijn naam, maar hoe moet ik jou noemen?’

‘Je kunt me Shade noemen.’

Het licht ging uit en Creighton zag geen hand meer voor ogen, behalve dan wat kleurenresten op zijn netvlies. De deur waardoor hij binnen was gekomen, liet een klein beetje licht naar binnen stromen, maar voor de rest was het pikkedonker.

Hij hoorde een zachte beweging naast de stoel en realiseerde zich dat, als hij de schutter niet kon zien, de schutter hem ook niet kon zien.

Dus.

Eén kans.

Neem die vent nu te grazen. Dan hoef je je geen zorgen meer om hem te maken, niet meer voor hem te werken en hem ook geen wederdienst meer te verlenen.

Creighton bukte zich, sloop langs de muur en snelde naar de stoel.

Toen hij in het duister om zich heen greep, gooide hij de industriële lamp om. Die kletterde op de grond en de hete halogeenlampen spatten uit elkaar. Creightons handen vonden de stoel. Hij tilde hem op en zwaaide hem om zich heen, in de hoop de figuur te vinden die de fles uit zijn hand had geschoten. Maar hij raakte alleen maar lucht.

Hij zwaaide hem nog een keer rond en schuifelde door de ruimte.

Niks.

Nog een paar minuten bleef hij met de stoel in het duister prikken, maar vond niemand. Uiteindelijk vermoedde hij dat de vent op de een

of andere manier naar buiten moest zijn geglipt, misschien wel door een andere deur.

In plaats van nog meer tijd te verknoeien met door het duister te struikelen om een geest te grijpen, gooide hij de stoel op de grond en begon in de richting van de achtermuur te lopen. Die vent had beloofd dat zijn vriendin op hem zat te wachten. Hij wist niet wat hij daarvan moest denken, maar hij wilde het wel uitzoeken.

Hij vond de deur, die gemakkelijk openzwaaide, en liep de steeg achter de club in. Er stond een sedan met getinte ramen naast een stinkende rolcontainer. Het was ondertussen donker geworden, maar een kromme straatlantaarn aan het einde van de steeg gaf net genoeg licht om iets te kunnen zien.

Hij verzekerde zich ervan dat de steeg verlaten was, liep toen naar de auto toe en probeerde door de ruiten te kijken. Te donker.

Hij vertrouwde de vent met het vuurwapen niet en hij wist niet wat hij kon verwachten als hij een portier zou opentrekken.

Een autobom?

Maar waarom? Waarom die borgtocht verknoeien? En trouwens, die vent had hem ook binnen kunnen vermoorden.

Geluiden. Zachte geluiden vanuit de auto. Hij stak een hand uit naar de deurhendel en klikte het portier open. 'Hallo?' zei hij.

Niemand voorin. Hij liet zich op de bestuurdersstoel neerzakken. 'Hallo?' Hij draaide zich om.

En daar lag ze, op de achterbank.

Een vrouw die hij niet eerder had ontmoet.

Vastgebonden en strak gekneveld.

Hij trok het portier dicht. Haar smekende ogen werden groot van angst toen ze hem zag en in de gaten kreeg dat hij geen poging deed om haar los te maken. Ze hadden elkaar nooit ontmoet, maar hij had haar gezicht gezien. Hij wist wie ze was. Ze kromp ineen. 'Zo,' zei hij terwijl hij haar bekeek, haar een glimlach toewierp en haar zachte, blonde haar tussen zijn vingers door liet glijden. 'Misschien kan ik hem toch vertrouwen.'

Creighton draaide zich weer om en startte de motor. 'Kom, schat. Het wordt tijd dat we elkaar eens leren kennen. Ik word je nieuwe vriendje.'

Toen hij de steeg uitreed, hoorde Creighton wanhopige gedempte kreten van de achterbank opstijgen. Hij hoefde niet om te kijken om te weten wat het was. Hij kende die geluiden maar al te goed. Hij had ze eerder gehoord.

Ze probeerde door haar knevel heen te gillen.
Ja, hij kende die geluiden maar al te goed.
Het leek erop dat Weldon uiteindelijk toch gelijk had gekregen.
Creighton Melice had een nieuwe vriend gemaakt.

Drie maanden later

Maandag 16 februari 2009

San Diego, Californië

17.46 uur

Ik keek naar de verzameling tafelzilver rond mijn bord. ‘Ik vergeet altijd welke vork ik voor de salade moet gebruiken.’

Mijn stiefdochter Tessa wees er een aan. ‘De buitenste, Patrick. Je begint aan de buitenkant en werkt dan naar binnen.’

‘Zeker weten?’

Ze tilde om beurten mijn vorken op en benoemde ze, terwijl een hele rits armbanden over haar pols heen en weer schoof, langs de vier elastiekjes die ze eronder droeg. ‘Salade, hoofdgerecht en dan nagerecht.’

Toen ze mijn dessertvork neerlegde, realiseerde ik me hoezeer we in dit restaurant uit de toon vielen. Alle andere gasten zaten strak in het pak of hadden een avondjurk aan; wij droegen allebei een T-shirt. Dat van mij was een verbleekt sportshirt van de Marquette University en dat van haar een DeathNail 13-shirt met lange mouwen, met het logo van de band: een oogbal met een spijker erdoorheen gestoken. Onder de tekening droeg ze een button: *Save Darfur. Now.*

Tessa had vanavond voor een lichtroze lippenstift gekozen, maar wel zwarte nagellak en zwarte oogschaduw gebruikt als bijpassende combinatie met haar ravenzwarte haar. Ik was niet echt blij met de wenkbrauw- en neuspiercing die ze vorige maand zonder mijn toestemming had genomen, maar ik moest toegeven dat het wel lief stond. En met de strakke zwarte driekwartbroek onder een gekreukeld rokje zag ze er enigszins gothic uit – een beetje ruig en duister, maar toch meisjesachtig en met de relatieve onschuld van een zeventienjarige.

‘Hoe komt het dat je zo veel van tafeletiquette weet?’ vroeg ik.

‘Ik heb bij La Saritas gewerkt, weet je nog? Voor mam overleed.’

Haar antwoord overrompelde me en voerde me terug naar Christies begrafenis. Ik wierp een blik uit het raam. De wind was de hele middag al aan het aanwakkeren en nu het donker begon te worden, zag de oceaan er ruig en grauw uit. De laatste restjes zonlicht verdronken langzaam achter de horizon en een paar meeuwen zweefden op hun gemak onder de wolken door, waarbij ze af en toe een duikvlucht maakten om een vis te grijpen die te dicht in de buurt kwam van het ruwe en leerachtige wateroppervlak. ‘Ja, sorry,’ zei ik. ‘Even vergeten. Hoelang heb je daar ook alweer gewerkt?’

‘Twee dagen. De manager zei dat ik geen teamgeest bezat.’ Ze nam een slokje van haar ijswater. ‘Eikel.’

Ik had voor een tafeltje achter in het restaurant gekozen en zat met mijn rug naar de muur gekeerd. Macht der gewoonte. Ik keek even toe hoe de obers tussen het netwerk van tafeltjes door manoeuvreerden, de routes die ze namen, de keuzes die ze maakten. Ook macht der gewoonte.

Enkele minuten eerder had de dame die ons onze plaats had gewezen, een bord met geroosterd brood gebracht. Ze had er een schaalje met een soort olie naast gezet en de mensen aan de tafeltjes om ons heen doopten hun broodje in de zuurgele vloeistof, waarna ze het in hun mond staken. Ik besloot deze gang aan me voorbij te laten gaan.

Onze ober, een fijnebouwde man met een neus die verdacht veel op een snavel leek, kwam naar ons tafeltje toe om onze bestelling op te nemen. ‘Meneer?’ zei hij. En toen keek hij naar Tessa. ‘*Mademoiselle*. Wilt u weten wat de specialiteiten zijn? Vanavond serveren we een heerlijke varkenshaas met een saus van mango en ananas—’

Tessa wierp hem een staalharde blik toe. ‘Heb je enig idee onder wat voor omstandigheden die varkens moeten leven voor ze naar het slachthuis worden vervoerd? In kooien. Kleine kooien van gaas—’

‘Tessa,’ zei ik.

‘Waar ze onder dwang worden gevoerd en zo vol worden gepompt met groeihormonen dat ze te vet zijn om nog op hun poten te—’

‘Tessa Bernice Ellis...’

‘Ik wil alleen maar zeggen—’

Ik wierp haar mijn beste houd-nu-je-mond-anders-gaan-we-naar-de-Burger-King-blik toe. Onze blikken leverden een paar momenten strijd en toen gaf ze op. ‘Goed, goed. Ik wil de salade van het huis.’ Ze wees naar het menu. ‘Maar zonder boven appelbomenhout gerookte bacon.’

‘Jazeker, mevrouw.’ Hij keek naar mij, hield zijn hoofd een beetje scheef en produceerde een mechanische glimlach. Hij zou net zo goed een robot kunnen zijn geweest. ‘En u, meneer?’

Ik merkte dat Tessa me zat aan te staren. ‘Ik denk dat ik ook maar een salade neem,’ zei ik. ‘Maar ik heb wel honger. Doe maar een dubbele.’

‘Een dubbele, meneer? Ik ben bang dat onze salade slechts in één grootte wordt geserveerd, maar ik kan u verzekeren dat het een zeer royale portie is.’

Ik had een paar van die ‘royale’ porties gezien toen Tessa en ik naar ons tafeltje waren gelopen. ‘Nou, doe me daar dan maar twee van. Gooi ze maar in één grote schaal.’

Hij krabbelde iets op zijn schrijfblokje, hoewel ik niet het idee had dat onze bestelling nou zo ingewikkeld was. Tessa schraapte haar keel. ‘Patrick, wat mij betreft kun je gewoon de varkenshaas bestellen, hoor. Ik beloof dat ik het verder niet zal hebben over hoe die varkens opgepropt zitten in ondergescheten kooien waarin ze zich niet eens kunnen omdraaien wanneer ze naar het slachthuis worden vervoerd. En ook niet dat ze daar half bewusteloos worden gezapt met een stroomstoot waardoor ze gillend doodbloeden, terwijl ze levend in kokendheet water worden gegooid om hun haar weg te schroeien en het vlees zachter te maken, zodat restaurants zoals dit ze met mangosaus aan hun klanten kunnen serveren. Ik beloof je daar niet over te beginnen.’

De vrouw aan het tafeltje naast ons legde langzaam haar vork neer.

‘Wat attent van je, Tessa,’ zei ik. *Slachthuis. Geweldig. Echt iets waar ik op dit moment aan wil denken.*

Ik zag dat onze ober lijkwit was geworden. ‘Geef me maar gewoon die twee salades in een grote schaal en een kop koffie. Wacht... Wat voor koffie hebben jullie?’

Hij probeerde zijn gezicht weer in de plooi te krijgen. ‘We serveren een assortiment aan uitstekende espresso’s en cappuccino’s, maar ook gewone koffie en cafeïnevrije—’

‘Nee, nee, nee. Ik bedoel bijvoorbeeld een Ruiru 11 melange uit Kenia, La Magnolia uit Costa Rica of iets uit het Cerrado-gebied in Brazilië. Wat voor *soort* koffie. Uit welk land komt het?’

‘Volgens mij kopen we het gewoon hier in de vs.’

Och, heden. ‘Maar wanneer jullie die koffie bestellen, wordt die dan aangeleverd in een grote metalen bus?’

Hij begon te stralen. 'Jazeker.'

Meer hoefde ik niet te weten. 'Thee. Doe mij maar een kop thee.'

'Dank u, meneer.'

Ik keek naar het kommetje met olie. 'En ook wat boter.'

'Thee...' Hij fluisterde het woord terwijl hij het opschreef. 'En boter.'

En toen richtte hij zich aarzelend weer op Tessa. 'En wat wilt u drinken, mevrouw?'

'Doe mij maar tomatensap. En geen kaas of iets dergelijks in mijn salade.'

Hij gaf haar een kort knikje.

'En ook geen boerendressing. Smerig spul.'

'Jazeker, mevrouw.'

'En ook geen ei.'

Nog een kort en bruusk knikje en toen was hij verdwenen.

'Nou,' zei ik, 'niks zo leuk als uit eten in een chic restaurant. Dit zouden we vaker moeten doen.'

'Jep,' zei ze terwijl ze een stukje brood in de olie doopte en dat tegen het licht hield. Er plopten klonten kotskleurige olie op haar bord. 'Echt leuk.'

Ik probeerde me te ontspannen en van de daaropvolgende minuten te genieten; een samenhangend gesprek op gang te brengen en te luisteren naar haar verhaal over een club waarvan ze had gehoord en waar ze naartoe wilde, maar waar ik haar toch niet heen wilde laten gaan. En ondertussen trachtte ik een paar gevatte opmerkingen te verzinnen over onze vogelachtige ober.

Ik deed echt mijn best, maar het ging gewoon niet. Het beeld van een slachthuis had zich in mijn gedachten vastgezet en weigerde te vertrekken.

Ik hoorde gegil. Scherpe, wanhopige kreten. Maar dit slachthuis en ook het gegil hadden niks met varkens te maken.

Creighton Melice, die nu Neville Lewis heette, had drie uitstekende maanden achter de rug. Hij hield van het klimaat in San Diego en hij vond het prettig om in een stad te wonen met honderdduizenden niet-geregistreerde, niet na te trekken mensen die je gemakkelijk kon laten verdwijnen.

En zo'n groot percentage vrouwen.

Heerlijke, Zuid-Amerikaanse vrouwen.

Potentiële vriendinnen.

Creighton bekeek het kantoor van de loods en zijn blik bleef rusten op de stoffige ladekast in de hoek met de stapel dossiers erop, de badpakkenkalender aan de muur die nog op mei 2007 stond, en natuurlijk het grote grijze bureau met het hd-computerscherm erop. Naast het toetsenbord lag een stapel dvd-doesjes.

Hij ging op een draaistoel staan en verstelde de rechtse camcorder, waarbij hij hem precies in het midden van het gat in de muur plaatste, zodat hij een beter zicht zou hebben op zijn volgende vriendin, wanneer het zover was. Door de jaren heen was hij erachter gekomen dat de video's veel beter waren wanneer de camera's alles onder de juiste hoeken registreerden.

En natuurlijk hing veel af van de kwaliteit van je apparatuur. En wie die vent ook mocht zijn geweest die toen in Washington die bierfles uit zijn hand had geschoten, hij wist wat er te koop was. De twee professionele camcorders waren van het soort dat cameraploegen in het veld gebruikten.

De loods was al voor Creighton ingericht toen hij in november arriveerde. Alles stond klaar. Het stond eigenlijk gewoon op hem te wachten.

Toen hij achter het bureau ging zitten, liet een grote spin, bol van de jonkies, zich op zijn arm zakken. Maar Creighton vond het niet erg en veegde haar niet weg. Hij had altijd al een zwak gehad voor spinnen.

Hij tikte op het toetsenbord om de zoomfunctie te testen. De spin krabbelde langs zijn arm omhoog en zijn nek in. Nog een paar tikken op het toetsenbord.

Ja.

Prima.

Nu de tweede camera.

★

De ober kwam terug met onze bestelling. Hij zette een grote metalen schaal bij me neer met de twee niet al te grote ‘royale’ porties salade erin. En toen zette hij Tessa’s salade voor haar neer en deed snel een stapje achteruit. ‘Nog iets anders?’

‘Nee,’ reageerde ik. ‘Het is goed zo. Bedankt.’

Tessa inspecteerde haar salade, waarschijnlijk op zoek naar verdwaalde stukjes vlees die erin terecht zouden kunnen zijn gekomen. ‘Het lijkt in orde.’

Toen onze ober ervandoor ging en wij begonnen te eten, lette ik weer op de routes van een stuk of twintig obers. Ik hield in gedachten bij wie welke tafel bediende en wie voor wie opzijging wanneer ze de keuken bereikten. En daarna, tussen monden vol sla, spinazie, paprika en zwarte olijven door, praatten Tessa en ik over haar belevenissen van dit schooljaar, de lessen die ze volgde, de dingen die we allebei in San Diego wilden gaan doen en een paar bands waarvan ik nog nooit had gehoord en die ongelukkig hot zouden zijn – wat gelijkstond aan ‘goed’. Maar ondertussen was ik ergens in een hoekje van mijn gedachten voortdurend bezig met het slachthuis.

En toen vroeg Tessa met een flinke hap salade in haar mond: ‘Maar het voelt goed, of niet?’

Er liep een rilling door me heen.

Mijn vork met groenvoer bleef halverwege mijn mond in de lucht steken. ‘Wat zei je?’

De manier waarop ik het zei moest net zo rauw hebben geklonken als de beelden die zich uit de krochten van mijn gedachten omhoog klauwden, want ze knipperde met haar ogen en toen ze reageerde, keek ze bijna geïntimideerd. ‘Ik bedoel alleen maar het feit dat je midden in een zaak als deze zit, dat je die pyromaan probeert te grijpen – dat dat goed moet voelen. Daar houd je van, toch?’

‘Ja... ja, daar houd ik van.’ De woorden rolden ongevoelig over mijn lippen. Onnodige klappen op een aambeeld. Ik had geen zin om erover te praten en dus veranderde ik van onderwerp. ‘Maar ik vind het nog veel

leuker om hier met jou te zitten.' Ik legde mijn vork neer.

Ze wierp me zo'n vermoeide tienerblik toe, alsof ze er al van uitging dat ik het niet meende, maar ik zag haar mondhoeken een heel klein beetje omhoogkrullen. 'Ja, zal wel.'

'Echt, ik meen het.'

'Dank je.' Ze sloeg haar ogen neer, een beetje gegeneerd. Leuk om te zien.

De afgelopen paar jaar hadden we allebei behoorlijk wat meegemaakt. Tessa was vijftien toen haar moeder en ik elkaar ontmoetten, verliefd op elkaar werden en trouwden. Ze was zestien toen Christie doodging aan borstkanker.

Christies ouders waren jaren geleden al overleden en Tessa wist niet eens wie haar echte vader was, dus bleven wij tweeën over om Christies dood te verwerken en samen een gezin te vormen. Maar dat was niet al te best gegaan. Er was na Christies dood bijna een jaar verstreken en ik had het gevoel dat Tessa en ik nog steeds aan de startlijn stonden. Maar we stonden daar in elk geval samen en dat was al heel wat.

Ik pakte mijn buitenste vork en mikte op een miniatuurtomaatje in mijn salade. 'Hm, vier dagen in San Diego, hè?'

'Ja. Blij dat ik vakantie heb.'

'Ik zat te denken, misschien kun je wel bij het Sherrod Aquarium gaan kijken, nu we hier toch zijn.'

'Een aquarium.' Ze praatte met haar mond vol. 'Wauw. Daar zit ik echt op te wachten.'

'Ze zeggen dat het een van de mooiste ter wereld is.'

Ze rolde met haar ogen.

'Ze hebben daar haaien,' zei ik. 'En niet bepaald weinig.'

Daar leek ze even over na te denken. 'Haaien zijn cool.'

'Goed,' zei ik, 'je weet dat ik—'

'Nog wat werk te doen heb terwijl ik hier ben. Ik weet het, ik weet het. De pyromaan.'

'Soms zul je even alleen moeten blijven in het hotel...'

Een korte stilte. 'Ik ben niet meegekomen om in het een of andere stomme hotel te blijven plakken. Ik red me wel in mijn eentje.'

'We zitten alleen niet in Denver. Dit is een heel andere stad.'

'Over een paar maanden ben ik oud genoeg om op mezelf te wonen.'

'Acht maanden.'

‘Dat zeg ik.’

Ik nam een slok thee. ‘Hoe dan ook, ik wil zo veel mogelijk tijd met je doorbrengen.’

‘Daar hebben we het al over gehad. Geen probleem.’ En toen: ‘Je hoeft me niet te babysitten.’

Zucht. Maar daar kunnen we het later nog wel over hebben. ‘Oké.’

Tessa smeekt me altijd of ze mee mag wanneer ik op reis moet, maar ze houdt ook van een beetje ruimte. Omdat ik een criminoloog bij de FBI ben die op seriemisdadigers jaagt, kan ik haar meestal niet meenemen.

Maar deze keer had special agent Lièn-hua Jiang, een van mijn teamleden bij het National Center for the Analysis of Violent Crime bij de FBI en een van de beste profilers van het Bureau, me te hulp geroepen. We hielpen de politie van San Diego bij een serie branden die de afgelopen tien maanden in verlaten huizen waren ontstaan. Tot dusver waren er geen slachtoffers, alleen maar schade aan onroerend goed.

Het Bureau moedigt sterke familiebanden aan en omdat dit geen onderzoek was waarbij Tessa in gevaar zou kunnen worden gebracht, ik niet de leiding had en ik voor de vlucht wilde betalen, hadden ze er geen problemen mee dat ik haar zou meenemen. Dus alles bij elkaar genomen leek dit me een mooie kans om tijd met elkaar door te brengen, vooral omdat ze vakantie had.

‘Zo,’ zei ik om van onderwerp te veranderen, ‘dit is de eerste keer dat je de Pacific ziet, of niet?’

‘Ik heb al eerder de oceaan gezien, Patrick. Dat weet je best. Toen we nog in New York woonden.’

‘Maar dat was de Atlantische Oceaan.’

‘Er is maar één oceaan.’

Ik vroeg me af of dit een geintje was en ik de clou miste. ‘De laatste keer dat ik het heb gecontroleerd, had je de Atlantische Oceaan, de Pacific, de Indische—’

‘Nou, de laatste keer dat ik het naging, waren alle oceanen met elkaar verbonden. Eén groot wateroppervlak. Eén aarde, één oceaan.’

Ik tuurde uit het raam en keek hoe het zwarte water in het maanlicht met de kust speelde. ‘Zo heb ik het nooit bekeken.’

‘Ze doen hetzelfde met land. Zeven continenten? Ja, hoor. Alleen als je Europa en Azië opdeelt in stukken, je Noord- en Zuid-Amerika van elkaar scheidt en het door mensen gegraven Suezkanaal meetelt.’

Ook daar had ik nooit aan gedacht. ‘Waarom denk je eigenlijk dat we dat doen, dingen zo opdelen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Hoe moet ik dat weten? Ik ben tenslotte nog maar een kind. Vanwege de verschillende culturen? Territoriumgedrag. Ethnocentrisme. Ik weet het niet. Maar het komt wel erg stompzinig over.’

Ethnocentrisme. Waar haalde ze het vandaan?

Creighton drukte op *opnemen*, verdraaide de camera en nam twintig seconden film op.

Sinds hij in november in de Blue Lizard Lounge op bezoek was geweest, had hij geprobeerd achter de ware identiteit van Shade te komen, maar tot dusver had geen van zijn contacten iets bruikbaar weten op te diepen. En sinds Creighton de stad uit was, beantwoordde zijn voormalige advocaat Jacob Weldon zijn telefoontjes niet meer. En dus had Creighton niks kunnen ontdekken over zijn mysterieuze nieuwe vriend en, hoewel hij dat nooit tegenover iemand zou toegeven, zat dat hem toch enigszins dwars.

Hun hele communicatie verliep via elektronisch vervormde telefoontjes, sms’jes en het achterlaten van brieven op afgesproken locaties. Allemaal heel melodramatisch, wat Creighton het idee gaf dat hij – of zij, of wist hij veel wat – waarschijnlijk te veel geld had en uit verveling morbide spelletjes was gaan spelen.

Maar misschien stak er wel iets heel anders achter.

Alles was mogelijk.

Creighton drukte op *pauze* en spoelde toen terug. En speelde hem nog een keer af. Hij veranderde iets aan de scherpstelling en drukte toen nog eens op *opnemen*.

De eerste paar weken was het een compleet mysterie voor hem geweest waarom Shade hem voor deze specifieke taak had uitgekozen. Maar toen Shade uiteindelijk het masterplan uit de doeken deed en namen begon te noemen, had hij de schoonheid en de ironie ervan ingezien. Ja, hij was de perfecte persoon om dit uit te voeren.

Echt de enige.

Hij drukte op *pauze*.

Zo.

Dat was dat.

Ja, alleen een lichte glinstering van het glas, maar dat kon hij wel wegwerken, net als bij de andere video's.

De camera stond klaar.

Hij legde de touwen in de achterbak van zijn auto.

Het werd tijd dat hij een vrouw vond die graag een avond doorbracht met een knappe, enigszins boosaardige, mannelijke partner.

Victor Sherrod Drake, president-directeur van Drake Enterprises, zat achter zijn bureau op de bovenste verdieping van het hoofdkantoor van zijn bedrijf, aan de Aero Drive in San Diego. De meeste mensen wisten niet dat de biotechnologische industrie de op een na grootste economische factor in San Diego is, op slechts een neuslengte achter de wapenindustrie. Maar Victor wist het. Hij had geholpen dat feit werkelijkheid te doen worden.

De meeste werknemers waren die middag om halfzes naar huis gegaan, maar Victor bleef graag iets langer, vooral in deze tijd van het jaar, nu de financiële rapporten over 2008 binnenkwamen. Natuurlijk hield dat in dat er een aantal werknemers moest blijven om ervoor te zorgen dat zijn kostbare tijd niet verloren zou gaan, maar dat was geen probleem. Hij kon het zich veroorloven.

Victor legde zijn gsm naast het stapeltje papieren op zijn bureau, zodat hij hem bij de hand zou hebben wanneer zijn accountant zou bellen. En toen boog hij zich over de laatste winstrapportages, waarbij hij met zijn vingers op het ritme van een deuntje tikte dat hij eerder die dag had gehoord, toen hij naar zijn werk reed.

Ja. Het ging goed. Heel erg goed.

Hij wierp een blik uit het raam op San Diego, de woestijn aan zee die door de mens was omgetoverd tot een paradijs. Victor vond het heerlijk om op de stad neer te kijken. Al die mensen, die als mieren door de straten krioelden. De massa's die zich druk maakten om hun onbeduidende leventjes—

‘Meneer Drake.’ Een zwoele vrouwenstem onderbrak zijn gedachten. Hij had de vrouw die erbij hoorde speciaal daarom aangenomen. Hij drukte op de intercom. ‘Ja?’

‘Ik heb generaal Biscayne voor u aan de lijn.’

Victors vingers hielden op met tikken.

Biscayne.

Alweer.

Wie interesseert het nou helemaal dat je op het Pentagon werkt? Je gaat niet

zomaar een van de rijkste mannen ter wereld bellen wanneer je daar zin in hebt. Dat kan niet.

Aan de andere kant... de miljarden dollars die de afdeling onderzoek en ontwikkeling van het Pentagon, ofwel de Defence Advanced Research Projects Agency, in dit project stak, leverden de generaal wel een paar minuten gesprekstijd op.

‘Ik neem hem op mijn privélijn,’ zei hij tegen de stem waar hij zo veel van hield.

Victor duwde de kantoordeur dicht, pakte de telefoon en probeerde zijn irritatie te verbergen. ‘Generaal! Goed om uw stem te horen.’

‘Ik vroeg me af of je al naar huis zou zijn.’

‘Ik werk graag lang door.’ Victor berekende snel hoe laat het was in de andere tijdzone. ‘En zo te zien geldt dat ook voor u.’

‘Ik haat het. Ik kom net uit een DARPA-vergadering en we, hoe zal ik het zeggen, hunkeren ernaar om wat vooruitgang te zien bij Project Rukh.’

‘Nou, ik heb goed nieuws, generaal. We zijn bijna klaar met het prototype. Nog maar een paar—’

‘Voor alle duidelijkheid, we willen het nu zien. Zo snel mogelijk. Test het. Kijk hoe goed het werkt.’

Alleen al het idee dat ze eraan twijfelden of het wel zou werken, was voor Victor een belediging op zich. Het idee! Je krijgt niet het meest winstgevende biotechnologische bedrijf van het land door producten af te leveren die het niet doen. En dat was dan ook de reden dat Victor zijn eigen interne proefnemingen had voorbereid. ‘Wanneer we het bij u afleveren, generaal, garandeer ik u dat het werkt.’

‘Nou, als dat zo is, garandeer *ik jou* dat Drake Enterprises er goed voorstaat wanneer er een aanbesteding komt voor het volgende project van DARPA. Maar als het apparaat niet klaar is, trekken we de stop eruit. Je hebt twee jaar de tijd gehad om het te ontwikkelen, en tot dusver hebben we niet meer dan een magnetron van tweeënhalf miljard dollar. We hadden iets anders afgesproken.’

Victor voelde zijn greep om de hoorn verstrakken. Hij wist dat als hij dit contract zou kwijtraken en de pers er lucht van zou krijgen – daar zou de regering wel voor zorgen – de aandelen zouden kelderen en hij miljarden zou verliezen.

En dat niet alleen. Bij het verplichte onderzoek dat zijn raad van commissarissen zou eisen, bestond de mogelijkheid, hoe klein ook, dat er af-

wijkingen zouden worden aangetroffen in de omzetcijfers van het derde kwartaal van 2007. En na Enron en WorldCom kon dat weleens niet zo goed uitpakken voor Drake Enterprises en haar president-directeur.

Of, erger nog, iemand zou bewijzen vinden in verband met de proefnemingen.

‘Drake,’ beet de generaal hem toe, waardoor hij in één keer met zijn gedachten weer bij het gesprek was, ‘ik ben donderdag in de buurt. Ik heb die middag om precies twee uur een vergadering belegd met het controleorgaan voor Project Rukh en ik wil dat jij daarbij bent.’

‘Generaal, dat is helemaal niet nodig. Ik kan u verzekeren dat—’

‘Ik wil uit de eerste hand zien wat er met ons belastinggeld is gedaan. En dat ding kan maar beter werken.’

‘Maar niet in tweeënhalve dag. Dat is onmogelijk. We moeten duizenden pagina’s aan onderzoeksresultaten evalueren voor we kunnen leveren. We hebben nooit genoeg tijd om—’

‘Jullie hebben twee jaar de tijd gehad. Dat moet genoeg zijn.’

Victor moest zijn uiterste best doen om niet te laten horen dat hij tussen opeengeklemdde kaken door sprak. ‘Oké. Ik kijk uit naar uw bezoek —’ Maar voor hij zijn zin kon afmaken, hing de generaal op.

Drake knalde de hoorn op de haak. *Niemand gooit zomaar de telefoon neer wanneer Victor Drake aan het woord is. Niemand!*

Hij rukte een lade open, graaide vijf pillen uit een potje, slikte die door en ramde de lade weer dicht.

Zo.

Goed.

Ze wilden zeker weten dat het werkte. Prima.

Nog één test.

Een laatste test.

Vanavond.

Dan zou doctor Kurvetek dinsdag en woensdag nog hebben, twee volle dagen, om de resultaten te evalueren voor de generaal zou arriveren.

Victor belde de teamleden en vertelde hun dat hij nog één keer gebruik moest maken van hun diensten en dat ze maar beter met de definitieve resultaten konden komen. Hij werkte met maar vier man, omdat hij er door de jaren heen achter was gekomen dat hoe minder mensen je geheimen kenden, hoe groter de kans was dat ze ook geheim zouden blijven. Hij vroeg aan de vierde man: ‘Heb je al een locatie gevonden?’

‘Heb ik je ooit laten zitten?’

‘Goed dan. Je weet wat je moet doen. Zorg dat je niet te vroeg bent.’

Een korte stilte. ‘Het geld kan deze keer maar beter binnen vierentwintig uur zijn overgemaakt. Ik houd niet van wachten.’

‘Dat komt in orde. Maak je geen zorgen.’

Victor beëindigde het telefoongesprek en nam de lift naar de parkeergarage, terwijl hij ondertussen probeerde niet te denken aan de versluierde dreigementen van de generaal in verband met toekomstige contracten.

Vergeet die man. Vergeet Biscayne. Ga naar huis en ontspan je. Morgenochtend is de test uitgevoerd en kun je ze precies geven waarom ze hebben gevraagd.

Victor startte zijn Jaguar, reed met brullende motor de garage uit en stuurde zijn auto in de richting van zijn huis aan de La Jolla Farms Road.

Zijn vier teamleden waren al bezig met de voorbereidingen voor de test.